

Yuki MIYATA

Japon Arp Sanatçısı

Arp sanatçısı Yuki Miyata Röportajı;

- Güzel seslerle dinleyenlerin ruhuna derinden dokunan, dünya çapında faaliyet gösteren siz genç Arp sanatçısı Yuki Miyata hanımı ağırlamakla büyük mutluluk duyuyorum. Profesyonel Japon Arp sanatçılarından, üstelik dünya çapında aktif rol oynayan Japon Arp sanatçılarından sayıca henüz az olduğunu düşünüyorum. Sizin Arp ile nasıl tanıştığınızı, profesyonel Arp sanatçısı olmak için nasıl yol izlediğinizi anlatabilir misiniz?

Miyata: Ben 5 yaşımıdayken evimize yakın bir Arp dükkânı açıldı. İlk başta annem Arp'ı öğrenmek istemiş, fakat parmakları acıdı diye 3 haftada vazgeçti (*gülüyor*), ve bir şekilde kızına ders aldirmek isteyip bana Arp öğrenmeyi öneriyordu. Ama benim Arp'a karşı hiç merakım yoktu ve Arp'ın kocaman olduğu için çalınmasının zor olduğunu zannederek annemin önerisinden hep kaçardım. Aşağı yukarı bir sene geçtikten sonra annem beni bir Arp kursuna götürdü. Oradaki bir hoca "*Arp tek tek parmakla çalınan bir enstrümandır.*" dedi ve tek parmağıyla akar gibi glissando çaldığını görünce çok etkilendim, "*Öyleyse ders almak istiyorum!*" dedim...Yani kandırılarak başladım Arp çalmaya (*gülüyor*). O zamanlarda Piyano, Arp ve Resim dersleri alıyordum ve hangi yolu seçeceğime henüz karar veremedim. Başta ressamlık öğrenmek istedim ve çocuk resim yarışmasına katıldım. O yarışmada ödül kazanmak için çocuksu, özgün ve eksantrik bir resim çizebilmem gerekiyordu fakat 9 yaşım civarındayken öyle resimleri çizemez oldum. Ama o resim kursundaki bayan hoca harika bir insandı ve Himalaya'da okullar yaptıрма faaliyeti için çaba sarf ediyordu, ben de o hocayı görmeye giderdim.

4 yaşımdan 8 yaşıma kadar süre içinde her yıl ödül kazandım. Ama bir ara benim için büyük bir ödül olan "Japonya

Televizyon Kültür Aktiviteleri Topluluğu Ödülü'nü" 'kazandıktan sonra, çevrem benden beklentilerinin yükselmesiyle beraber istediğim gibi resim çizemez oluverdim. Sanırım benim için resim, özgür duygularla keyifle çizileceği bir şeydi... Ondan sonra da resim kursunda keyifli zamanlar geçirdim. Resim hocası başta olmak üzere etrafındaki kişiler de çok nazik ve samimiydi. O yüzden bu kursu çok seviyordum. Bugün de herkesin resimlerine zevkle bakıyorum. Benim resimle ilgili anım da çok güzel bir çocukluk anım oldu. **Miyata:** Bu süreçten sonra Arp seçmeye karar verdim. Sonrasında yarışma dünyası gibi bir ortamda kendimi bu larak lise ve üniversitede ana dal olarak müzik öğrendim. Kendimi hep müzik yoluna adadım ve emek verdim, ama üniversite üçüncü sınıftayken bir şeylerin yanlış olduğunu düşünmeye başladım.

İnsanı öldürmeye gider gibi hep vahşi duygularla kendini yükseltmeye odaklanınca kim çalarsa çalsın eseri hep aynı olur, makine çalsa da yine aynı...

Çocukluğumda müziğin benim içimdeki ilk manzarası, evimin salonunda annemin klasik müzik CD'sini çaldığı, esinlerin beyaz perdeleri salladığı, ben de sofada uzanarak o müziğin beni rahatlattığını hissettiğim bir manzara, şifa gibi bir manzaraydı.

Tohoku Depremi'nin müzik hayatını değiştirmesi;

Miyata: Öylece içimde çelişkilerle mücadele ederken, 11 Mart 2011'de Tohoku Depremi meydana geldi. Benim çevremde fenci arkadaşlarım çok vardı ve onlar durumu anında analiz edip ikinci afete dikkat ederek hemen yardım faaliyetlerine koştular. Fakat ben müzikle ilgilenen biri olarak ne yapmam gerektiğini bilemiyordum. Tam o zamanlarda bir konserim planlanıyordu. Ama onu gerçekleştirip gerçekleştirmeme konusunda sahnede yer alacak sanatçıların fikirleri ikiye bölündü.

Kimileri "**Tam da böyle zamanlarda müzikle yardım faaliyetleri yapalım!**" diyordu, kimileri de "**Şu an da insanların hayatının kurtarılmasına öncelik verilmesi lazım, müzik ondan sonra olsun!**" diyordu.

Bazı arkadaşlarım "(deprem yerinden 350 km uzakta olan) Tokyo'da yeniden kalkınmayı destekleme konserini gerçekleştirip bağış fonunu toplayalım ve deprem bölgesine ulaştıralım!" diye teklif etti ama ben bundan yana olamadım. Öyle bir şey yaparsak ikinci, üçüncü afete maruz kalıp (Tokyo'da da sarsıntı yaşandığı için) çevremizdeki insanlara sıkıntı yaşatabiliriz, neticede müzik toplum için yararlı işler yapamamakla kalmayıp insanları sıkıntıya bile itebilir diye düşündüm...

Yine de bir şekilde yardımda bulunmak istiyor, karmakarışık duygularım içinde bocalıyordum...

Sonra üniversitemden mezun olduğum zamanlarda artık müziğin "**toplumun düzeninden çıkmış yararsız bir şey**" olduğunu düşünüp travma içinde kaldım...

Ne yaparsam müzikle topluma hizmet edebileceğimi düşünmeye başladım.

Fransa'da okumak ve gönüllü faaliyetlerde bulunmak

Miyata: Sonra eğitim için Fransa'da kaldığımda beni şaşırtan, orada başka mesleğe de sahip olan birçok müzisyenin var olmasıydı. Örneğin hem matematikçi hem besteci olan kişi, ya da hem doktor hem sanatçı olan kişi ve bunun gibi bir sürü kişi vardı. Ben de başka alanlar üzerine ders çalıştım ama insanlara yarayacak seviyeye ulaşmadığımı fark ettim. O kişilerden etkilendiğim ve Tohoku Depremi'nde yaşadıklarımdan dolayı sadece bir müzisyen olarak hayatımı sürdürmeye karşı birtakım tereddüttüm olduğu için, başka alanları (hukuk, psikoloji vb.) ana dal olarak öğrendiğim, bir iki mesleki sertifika aldığım da oldu. Elbette çoğu için iyi ki öğrendim diyebilirim, ama zaman zaman birkaç alanın hepsini belli bir seviyeye kadar geliştirmek zorunda olduğumu hissederdim. Ayrıca otorite olarak görülen şeylere hep bağlı kalmanın, benim hayatımda bir nevi doğru olmadığını düşünmeye başladım.

Kendi yapabileceklerimi en iyi şekilde ifa etmeye devam etmek, elimde var olanlardan mutlu olabilmek ve onun üzerine hayallerimi inşa edebilmek. Böyle bir hayat sürdürmek ister oldum.

Bu doğrultuda "iş ehline vermek" sözünü hatırlarım. Baştan beri birçok yeteneğe sahip olan insanlar da var, ama ben öyle değilim, normal biriyim!.. Ona rağmen bugüne kadar Arp çalmaya devam edebildiğimi, eğitim alma imkânı verildiğimi düşününce, bana verilen bu lütfu topluma geri sağlamak istedim.

Ondan dolayı Fransa'dayken gönüllü faaliyetlere hevesle katıldım.

Ben de orada bir yabancı biriydim ve birlikte çabaladım diye göçmen ailelerinin Fransızca okuma yazma oranını yükseltme faaliyetine de katıldım.

Hedeflediğim sesleri çalmayı başarmaya başladığım zamanlarda, Fransa'ya yeni gelmiş göçmenler için müzik çalma şansım oldu. Herkes elbette beni dinliyordu, fakat ruhları sanki orali değildi. Bunu anlıyordum, herkesin kalbi yarın hayatta kalma mücadelesiyle endişeler doluydu çünkü...

Anadolu . Life

Onların bu endişelerini güçlü bir şekilde hissettim ve keşke geçici değil, kalıcı bir şekilde yardım faaliyetlerinde bulunabilsem diye düşündüm.

Yetimhanelerde de çaldım. Oradaki çocuklar hem olgun hem yetenekliydi, eğer eğitim alma şansları olursa benden çok daha üstün yeteneği ortaya koyabileceklerini hissettim. Böyle çocuklar için az da olsa kalıcı bir şekilde destek verebilmeyi diledim.

Miyata: Fransa'da müzisyenlerin gönüllü faaliyetler veya bağış konserlerine katılmaları doğal olarak kabul edilir. Ama Japonya'ya döndüğümde duvara karşı karşıya geldim. Öyle yardım konserleri ünlü sanatçılar verecek, sen daha kendini geliştirmelisin der gibi reaksiyon da vardı.

Yardım konserlerini gerçekleştirmek için her zaman en güzel şekilde sanatımı icra edebilmem gerektiğini düşündüm. Müzik dünyası yarışma dünyası olduğu için benim için sanatçılık kariyeri ve gönüllü faaliyet bir değildir, yine de ikisine önem vermek istiyorum.

11 Mart'ta (**Tohoku Depremi**) hiçbir şey yapamadım, ama yapabileceklerimi ömür boyu yapmak umuduyla gönüllü faaliyetlerle ilgileniyorum.

Soru: Geçtiğimiz yıl (2019) İspanya'da gerçekleştirilen "27.Dünya Müzik Yarışması" (World Music Competition) Profesyonel Yaylı Çalgı Bölümü'nde Japon Arpist olarak ilk kez birincilik kazandınız, bu gerçekten harika bir başarı! Sizi tebrik ediyorum! O zamanki anınızı anlatabilir misiniz?

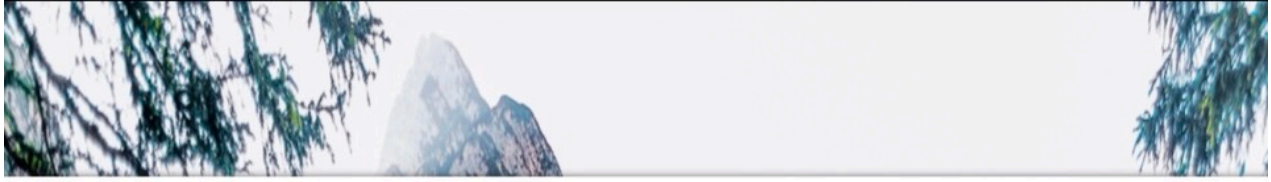
Miyata: İspanya'yı çok beğendim. Havaları ılık, portakalların tadı çok güzel! Egzotik ve insanlar çok samimi! Ferahlıkla İspanya'nın tadını çıkardım. Yarışmada çalacağım Arp son anda elime ulaştı ama bu aslında ürünlerine fazla alışmadığım bir yapımcı tarafından yapılan bir enstrümandı, fakat onu çaldıkça becermeye başladığımı hissettim. Katılımcılar orkestranın konsermeisteri, özgüvenle dolu sanatçı vb. özellikleri farklı farklı, seviyeleri de çok yüksek kişilerdi, öylelerin arasında ödül kazanabileceğimi tahmin etmedim. Ondan dolayı yarışmadan sonra tatilin tadını tamamen çıkarmaya karar verdim.

Öylece yarışma günü geldi. Kendi icram hakkında belli seviyede öz güvenim vardı ama elbette kesin olarak emin değildim. O yüzden ödüle layık görülen kişi olarak benim ismim açıklandığında bir yandan şaşırdım, bir yandan da mutlu oldum.

Fazla tedirgin, sanki ölüme gider gibi duyguyla yarışmaya katılınca genelde o yarışma kaybedilir. En iyisinin, tüm çabaları sarf edip kaderin ne göstereceğini beklemek olduğu kanaatindeyim.

Etkilendiği sanatçılar;

Xavier de Maistre Çok özgür ve çok çekici bir sanatçıdır. Bir dönem Viyana Filarmoni Orkestrası üyesiydi ama solist olmayı tercih etti. Gökten gelen müzik gibi narin ve güzel ezgiler icra ederdi, ben de buna hayran kalıp onun öğrencisi

Anadolu . Life

oldum.

O zaman henüz genç bir öğrenciydim ama beni de bir sanatçı olarak görürdü, bu da benim moralimi yükseltirdi. Onun özgür ve atılgan kişiliği de hayatımı güzel bir şekilde etkiledi.

Mari Kumura Hem lise ve üniversite zamanlarımdaki değerli hocam, hem hoş ve havalı, hayran olduğum bir bayandı. 1960 yıllarında, Japonların Avrupa'da henüz ayrımcılığa maruz kaldığı tahmin edildiği dönemde Fransa Konser-vatuvarı Arp Bölümünden birincilikle mezun oldu, aynı zamanda Armonikleri Bölümünden de mezun oldu. Üstelik Fransızcasının Fransızlardan daha güzel olduğu söz edilen, her konuda yeteneği olan bir kadındır. Babam hasta yat-tığında Arp çalmaya devam etmekten vazgeçip vazgeçmeme konusunda kararsız kaldığım zaman, Mari hocam bana moral verdi, o sayede Arp çalmaya devam edebildim. Hem bir kadın olarak hem bir sanatçı olarak, bundan sonra da Mari hocanın zarif ve güçlü kişiliğine hayran kalacağımı düşünüyorum.

Çağatay Akyol (Türk Arpist) Beste ettiği "Hitit Süiti" beni sarstı. "Böyle bir Arp eseri mi var!?" dedim... Arp eserlerin-den başlayıp olanlar azdır ama Çağatay beyin eseri ve onun icrası bana "Arp ile böyle ifade etmek de mümkünmüş!" dedirtti, çok yaşattı. Hitit toprağında doğup onun her karışını kavrayan, özünü derinden derine idrak eden biriden doğmuş bir eser... Eserin notasını aldım ama henüz çalamadım. Hitit kültürü ve tarihini daha iyi bilmeden tam ifade edemem, o yüzden bu eseri kendi olgunlaşma sürecimde çalmak istiyorum. Eserin hayatıma renk kattığını hissediyorum.

Joshua Bell (Amerikalı Keman sanatçısı)

Sanatçının Van Gogh Müzesinde rahat bir kıyafetle özgürce, istediği gibi noktürn çaldığı bir videoyu seyrettiğimde kendi-mi gerçekten mutlu hissettim. Bana "Müziğin gücü gerçekten varmış! Dinleyenleri bu kadar mutlu eden müzik varmış!" dedirten, gözlerimi açtıran bir sanatçıdır. Onun düşüncele-rinin samimilikle dolu olduğunu hissedirim. "Müzik teknik değildir, hayatın ta kendisidir!" sözünün anlamını derinden hissettiren bir sanatçıdır.

Vimeo vasıtasıyla yaptığı hayır aktiviteleri;

Miyata: 2 yıl önceden beri konserlerimde aldığım ücretle-ri "Uluslararası Kızılhaç ve Kızılay Hareketi" ile başka bir yardım kuruluşu "Kamonohashi"ye bağışlıyordum, fakat Koronavirüsten dolayı konserlerimi gerçekleştiremez oldum ve nasıl yardım faaliyetleri sürdürebileceğimi düşündüm. O süreçte çocuklar için eğitim yardımı faaliyetlerinde bulu-nabilmek üzere okullara gitmesi zor olan çocuklara "Okula Gitme Seti"ni bağışlamaya karar verdim.

Fransa'da göçmen çocuklarının eğitim alma imkânı olmadığı için ağır işlerde çalıştırıldığını gördüm. Keşke herkesin sahip olduğu yeteneğini geliştirme şansı olsa! Bu faaliyetleri mü-zisyenlik olarak değil, topluma hizmet etmek için yapıyorum.

Miyata: Videolarımın görüntülerini de kendim seçiyorum. Videolarımla dünyada var olan hem güzel şeyleri hem zor şeyleri göstermek istiyorum. Kimi zaman ayrılma, kimi zaman da kavuşma... Bunun gibi imajları hissettiren videoları seçtim. Görsel şeyler de severim. Müzik akıp gider ama bir görün-tünün mekanları olduğu gibi kareye sığdırabilmesi bana cazip geliyor. Akıllı telefonla video çekmeyi de severim. Aynı zamanda, pek beceremiyorum ama Instagram'da seve seve paylaşımlar yapıyorum.

- **Sizin için Arp nasıl bir enstrümandır?**

Miyata: Eskiden Arp'ı arkadaşım gibi görüyordum ama şimdi kendimden bir parça gibi hissediyorum. Kendi halim sesleri-ne yansır. Üzgünken üzgün, mutluysen mutlu sesler... Arp ile birleştiğimi, hiçbir şey düşünmeksizin, kendime şifa verildiğimi hissederek çalabilmek idealimdir.

Miyata: Arp ile birlikte yolculuk yaparak hayatıma devam etmek istiyorum. İnsanlarla tanışmaya önem vererek ola-bildiğinde farklı ülkelere gidip çalmak istiyorum. Hedefim, yaşamım boyunca farklı kültür, farklı manzaralar ve orada yaşayan insanlarla tanışmakla kendi rengimi derinleştirerek o rengi Arp çalmama yansıtan, böylece insanları etkileyen ve moral veren bir müzisyen olarak hayatımı sürdürmektir. Gönüllü faaliyetlerimde her zaman ne yapabileceğimi düşü-nerek bu toplumda insanlara yardım etmeyi hedefliyorum.

- **Bugün değerli vaktinizi ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Aslında Yuki MIYATA bugünkü röportaja, Tokyo'da bir havalimanı otelinde uçak ve pistlerin gözük-tüğü bir odada Zoom vasıtasıyla "dünyanın sanat bağı" olmak dileğiyle katıldı. Ayrıca bu ayki Anadolu Life dergi-sinde yayınlanacak resimlerini "Türk Japon dostluğu" 'nu anımsatan çiçek buketi eşliğinde çekti. Miyata hanıma, bu röportaj için büyük samimiyetle hazırlık yapmasından do-layı en içten teşekkürlerimi sunarım. Son olarak Anadolu Life dergisinin okuyucularına mesajınızı iletebilir misiniz?**

Miyata: Hem bir Japon olarak hem bir Arpist olarak, "Anadolu Life" dergisinin röportajında yer aldığım için bü-yük onur duyuyorum. Aynı zamanda geçen günlerde meyda-na gelen İzmir Depremi için kalbim çok acıdı. Bir gün aniden meydana gelebilecek afetlerden dolayı kaygı içinde yaşadığınızı hissediyorum. Japonlar için deprem alışılmamış bir şey değil, o yüzden sizin acılarınızı çok iyi anlıyorum. O acılarınız ve zorluklarınızı paylaşmak, yeniden kalkınma için size destek olmak isterim.

Röportajı yapan:
Atsuko SUETOMİ
Japon Geleneksel KOTO Sanatçısı
17 Kasım 2020
Japonya

